

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci žalobce: **L. H.**, narozený „X“,

bytem „X“,

zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2016, č.j. 2270/DS/2016, JID: 88140/2016/KUUK/Bla,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2016, č.j. 2270/DS/2016, JID: 88140/2016/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 1. 2016, sp.zn. MDC/Rp-2585/83584/2015, č.j. MDC/9575/2016, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 12. 2015 (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu za jednání, jehož se měl dopustit tím, že dne 6.9.2015 v 16:41 hod. v Ludvíkovcích, na silnici č. I/13 ve směru jízdy na Českou Kamenici, překročil jako

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řidič motorového vozidla tov. zn. Volkswagen, r.z. „X“, nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 23 km/hod. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a současně stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí dostatečně nekonkretizoval místo spáchání přestupku, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jiným. Místo skutku bylo označeno toliko pomocí blíže neurčeného úseku pozemní komunikace, která však obcí Ludvíkovice prochází v délce 1,5 km. Za tímto účelem žalobce navrhl provést důkaz mapou se zaznačenou vzdáleností, již přiložil k žalobě. Podstatná je dle něj zejména skutečnost, že daná komunikace podléhá v různých místech obce odlišné úpravě nejvyšší dovolené rychlosti, jež činí v některých úsecích 50 km/hod., v jiných je upravena dopravní značkou B 20a na 60 km/hod. a část obce se dokonce nachází zcela mimo působnost dopravního značení IS 12a, kde je tudíž rychlost stanovena až na 90 km/hod. Správní orgány však z těchto hledisek místo spáchání přestupku nezkoumaly, neprovedly v tomto smyslu ani žádné důkazy a vycházely toliko z úředního záznamu sepsaného zasahujícími policisty (který ale nelze jako důkazního prostředku užít), v něm se uvádí, že k přestupku mělo dojít na místě „v uzavřené obci“. Takováto formulace dle žalobce značí, že rovněž ani policisté úpravu nejvyšší dovolené rychlosti nikterak neověřovali a vycházeli toliko z obecné úpravy pro jízdu v obci.
3. Žalobce rovněž podotkl, že v současné době panuje rozdílná právní úprava stran pojmu „obec“. Dle ust. § 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“), totiž platí, že: *„Obec je základním územním samosprávným společenstvím občanů; tvoří územní celek, který je vymezen hranicí území obce.“* Jak již bylo uvedeno, část obce Ludvíkovice se nachází mimo působnost dopravního značení IS 12a, přesto se ale jedná o území obce, avšak již se stanovením nejvyšší dovolené rychlosti na 90 km/hod. Pokud by tedy k měření žalobce došlo ještě před dopravní značkou označující začátek obce nebo naopak za značkou označující konec obce, protiprávního jednání by se nedopustil. Jestliže tedy správní orgány nevymezily místo spáchání přestupku dostatečně určitě, např. číslem popisným domu, ani za tímto účelem neprovedly žádné důkazy, zejména výsledkem policistů, lze jejich rozhodnutí považovat za nesrozumitelné a současně i v rozporu se zásadou materiální pravdy. V tomto smyslu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, který se problematikou charakteristiky místa skutku ve skutkově obdobné věci zabývá. K uvedenému žalobce dále doplnil, že byl dne 1. 9. 2016 hlídkou policie zastaven na základě podezření z překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci Dubí, ul. Ruská. Protože hrozí, že by uvedené skutky mohly být vzájemně zaměněny, bylo nutné trvat na jejich co nejpřesnějším odlišení.
4. K místu skutku žalobce dále konstatoval, že výše uvedené námitky uvádí toliko z procesní opatrnosti. V právě přezkoumávané věci je nicméně podstatné, že k měření rychlosti nemělo vůbec dojít v obci Ludvíkovice, nýbrž na ul. Kamenická v obci Děčín. Tato ulice totiž působností dopravního značení IS 12b značí konec obce Děčín přechází v silnici č. I/13 a následně prochází Ludvíkovici, kdy území zmiňovaných obcí na sebe těsně přiléhá. Protože obě obce nelze rozlišit jinak, než na základě katastrálních map, zasahující policisté se zřejmě nesprávně domnívali, že se nachází v obci Ludvíkovice, avšak ve skutečnosti se ještě jednalo o obec Děčín. Danou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutečnost opírá žalobce mimo jiné o fakt, že dle záznamu o přestupku mělo ke změření rychlosti vozidla dojít před přechodem pro chodce, který se ale v obci Ludvíkovice nenachází.

5. V další námitce žalobce poukazoval na to, že měření rychlosti prováděl policista, u něhož nebylo ve správním řízení nikterak prokázáno, že by byl k obsluze silničního rychloměru proškolen. Policisté na dotaz žalobce na místě prošetřování přestupku sdělili, že měření realizoval pprap. P. J., následná spisová dokumentace správního orgánu I. stupně nicméně obsahuje pouze osvědčení nstržm. L. H. – ten ale dle žalobce rychloměr neobsluhoval, přičemž současně nelze ani u jeho osoby dovodit, že by byl z obsluhy radaru proškolen. S ohledem na absenci osvědčení pprap. J. proto žalobce usuzuje, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení, resp. s čl. 11 písm. i) Závazného pokynu policejního prezidenta č. 160. Záznam z měření rychlosti nemohl být správními orgány připuštěn ani jako důkaz. Totožnost policisty provádějícího měření mohla být např. zjištěna výsledkem všech zasahujících příslušníků, k tomu však správní orgán I. stupně v rámci řízení nepřistoupil.
6. V rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení je i samotné provedení měření, jak vyplývá z fotografií pořízených rychloměrem. Uvedený přístroj totiž pracuje na principu záznamu rozdílu vzdáleností měřeného objektu za určitý čas. Dle názoru žalobce se nicméně v daném případě měřicí paprsek posunul vinou obsluhy či tvarem komunikace po kapotě měřeného vozidla tak, jak je uvedeno na ilustraci, již žalobce přiložil k žalobě, a kterou navrhl provést jako důkaz, což zapříčinilo změření větší difference vzdáleností. Dané pochybení nemohl přístroj ani zjistit, v důsledku fyzikálního principu se totiž projevilo nepřesností, nikoliv chybou měření. Žalobce proto dovozuje, že se ani překročení nejvyšší dovolené rychlosti nedopustil.
7. Kromě uvedeného poukazoval žalobce i na zásadní procesní pochybení, kterého se měl dopustit správní orgán I. stupně tím, když zmocněnkyni žalobce, sl. K. V., nar. „X“, bytem „X“, neumožnil žalobce ve správním řízení zastupovat s poukazem na její procesní nezpůsobilost. Žalobce je toho názoru, že procesní způsobilost zmocněnce musí být posuzována v součinnosti s ust. § 31 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“), kdy nezletilý, který nenabyl plné svéprávnosti, je způsobilý k takovým právním jednáním, které jsou co do povahy přiměřené jeho rozumové a volní vyspělosti. Dle něj osoba ve věku 17 let tuto podmínku nepochybně splňuje. Správní orgán I. stupně měl proto se zmocněnkyní jednat, v opačném případě zkrátil žalobce na jeho právu na obhajobu.
8. I v případě, že by však soud k závěru o procesní způsobilosti jmenované nedospěl, žalobce namítl, že v průběhu přestupkového řízení zmocněnkyně plné svéprávnosti dovršením 18 let dosáhla. V tento moment proto podle něj odpadla překážka odmítnutí zastoupení, neboť na úkon, který učinila v podobě uzavření dohody o zastoupení, resp. plné moci předložené správnímu orgánu I. stupně, bylo nutno pohlížet jako na reálně existující, pouze s pozastavenými účinky. Zmocněnkyně tedy měla být předvolána na ústní jednání (to se již konalo v době její plné svéprávnosti), jednat jménem žalobce, stejně tak jí měly být v řízení i doručovány i veškeré písemnosti. Naopak, pokud by sl. V. způsobilá vystupovat jménem žalobce ve správním řízení nebyla, nemohlo by být přihlíženo ani k jí podanému odporu jako úkonu učiněnému za účastníka ve smyslu ust. § 34 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť v době jeho provedení nebyla dosud zletilá.

9. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí prvoinstančního, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitce týkající se nedostatečně vymezeného místa spáchání přestupku uvedl, že je naopak považuje za jednoznačně specifikované, a to nejen s ohledem na správní spis, resp. přiložené fotografie, ale i s ohledem na ustálenou judikaturu soudů. Pakliže měl žalobce v tomto smyslu jakékoliv výhrady, nic mu nebránilo je ve smyslu ust. § 36 odst. 1 správního řádu uplatnit v rámci odvolání, což však ani po výzvě, potažmo kdykoliv po celou dobu probíhajícího řízení, neučinil. Uvedená námitka je tak dle žalovaného neopodstatněná. Rovněž měření bylo dle žalovaného provedeno v souladu s právními předpisy. Ve spisu je doloženo, že měření konal policista ev. č. 319096, přičemž je doloženo osvědčením, že byl k této činnosti na základě proškolení oprávněn.
11. Pokud se týče námítky procesního zastoupení nezletilou zmocněnkyní, správní orgán I. stupně uznal na základě ust. § 34 odst. 4 správního řádu úkon jí učiněný a žalobce proti tomu nic v řízení nenamítal. Uvedenou námitku proto žalovaný považuje toliko za obstrukční taktiku žalobce, stejně tak i jeho další námítky, neboť jsou vedeny pouze snahou o zproštění se odpovědnosti za přestupek. Správní orgány vycházely při svém rozhodování z protokolů sepsaných policisty bezprostředně po zjištění protiprávního jednání a nemohly předjímat, že žalobce hodlá své námítky uplatnit až v žalobě, jinak by na ně předem reagovaly doplněním dokazování. Žalobce byl dostatečně poučen o tom, že má právo se v řízení nechat zastupovat, čehož ale nevyužil, stejně tak se ani nedostavil k ústnímu jednání a nedoplnil své blanketní odvolání. Skutkový stav tak žalovaný považuje za spolehlivě zjištěný.
12. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Provedené dokazování a posouzení věci soudem

13. V žalobě navrhl žalobce provedení důkazu ilustrací dopadu paprsku na kapotu založenou na č. l. 8 a mapou obce Ludvíkovice s vyznačením trasy 1,446 km založenou na č. l. 9. K tomuto návrhu na dokazování pověřená pracovnice žalovaného při jednání dne 5. 3. 2018 uvedl, že z ilustrace nebylo patrné, z jaké odborné publikace pochází, ani co touto lustrací chtěl žalobce dokázat, přičemž tato nemá žádnou důkazní hodnotu. Vzhledem k podkladům, které jsou založeny ve spise, zde nejsou žádné pochybnosti o správnosti měření. K předložené mapě obce Ludvíkovice pověřená pracovnice žalovaného konstatovala, že u ní rovněž není patrné, z jakého zdroje pochází a navíc pouze konstatuje délku silnice v obci Ludvíkovice. V průběhu správního řízení bylo bezpochyby prokázáno, a to z fotodokumentace i dalších podkladů, že měření bylo správně provedeno v obci Ludvíkovice.
14. Soud v souladu s ust. § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), provedl k návrhu žalobce důkaz ilustrací dopadu paprsku a mapou obce Ludvíkovice. Dále soud z vlastní iniciativy provedl důkaz sdělením Ředitelství silnic a dálnic České republiky ze dne 17. 1. 2018 založeném na čl. 29 spisu. Z něho

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zjistil, že v obci Ludvíkovice nedošlo na silnici č. I/13 ve směru na Českou Kamenici ke dni spáchání přestupku ke změně úpravy nejvyšší dovolené rychlosti.

15. Dále soud provedl dokazování mapami a fotografiemi z internetové aplikace www.mapy.cz za účelem prokázání délky úseku silnice č. I/13 v obci Ludvíkovice, a dále za účelem zjištění polohy domu č.p. „X“, naproti němuž mělo měření rychlosti ze strany policistů probíhat.
16. K těmto důkazům provedeným soudem pověřená pracovnice žalovaného při jednání dne 5. 3. 2018 uvedla, že sdělení ŘSD dokazuje, že nedošlo ke změně nejvyšší povolené rychlosti v obci Ludvíkovice a proto zde platila nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod. K údajům uvedeným v úředním záznamu ze dne 19. 9. 2015 založeném ve správním spise, a to, že měření bylo provedeno před domem č. „X“, uvedla, že se jedná zjevně o překlep a že z provedeného dokazování vyplývá, že měřeno bylo na hlavní silnici č. I/13 uvnitř obce Ludvíkovice.
17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 21. 9. 2015 oznámila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Územní odbor Děčín, dopravní inspektorát, správnímu orgánu I. stupně podezření z přestupku, jehož se měl dopustit žalobce shora vymezeným jednáním. Součástí oznámení byl i úřední záznam o průběhu prošetřování přestupku ze dne 19. 9. 2015, z něhož vyplynulo, že měření rychlosti prováděla hlídka Policie České republiky ve složení pprap. M. B. („X“), nstržm. L. H. („X“) a pprap. P. J. („X“) v obci Ludvíkovice, na silnici č. I/13 ve směru jedoucích vozidel na Českou Kamenici, měřicí zařízení bylo umístěno naproti domu č.p. „X“ u místního fotbalového hřiště (pozn. soudu – v úředním záznamu je uvedeno č. „X“, s ohledem na umístění obou jmenovaných domů v rámci obce Ludvíkovice a rovněž údaje obsažené v záznamu o přestupku – vizte níže – se však nepochybně jedná o pouhou chybu v psaní).
20. Ze záznamu o přestupku vytištěného dne 6. 9. 2015 soud zjistil, že měření probíhalo na místě označeném jako „Ludvíkovice u čp „X““, a to pověřenou osobou identifikovanou jako „X“. Vozidlu žalobce r.z. „X“ byla naměřena rychlost 76 km/hod. Součástí záznamu je i fotografická dokumentace, ověřovací list silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI s platností ověření do 20. 10. 2015 a osvědčení příslušníka Policie České republiky, pana L. H., č. služ. průk. „X“, o absolvování školení operátora daného měřicího zařízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Dne 19. 11. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně doručen odpor žalobce proti vydanému příkazu ze dne 3. 11. 2015 podaný prostřednictvím sl. K. V., nar. „X“, bytem „X“. Přílohou odporu byla i plná moc udělená jmenované osobě žalobcem dne 12. 11. 2015.
22. Dne 30. 11. 2015 a dne 11. 12. 2015 vyzval správní orgán I. stupně žalobce s ohledem na zjištěnou nezletilost sl. V. v době podání odporu o doložení procesní způsobilosti jmenované, popř. o podání žádosti o uznání úkonu ve smyslu ust. § 34 odst. 4 správního řádu.
23. Dne 23. 12. 2015 žalobce o uznání úkonu podaného sl. V. požádal, a správní orgán I. stupně proto dne 4. 1. 2016 vydal usnesení, jímž odpor jmenované uznal za úkon provedený žalobcem.
24. Dne 8. 1. 2016 bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 27. 1. 2016, k němuž se ale žalobce nedostavil. Při jednání provedl správní orgán dokazování oznámením přestupku, fotodokumentací, ověřovacím listem měřicího zařízení, osvědčením o absolvování školení operátora laserového měřice a výpisem z evidenční karty žalobce.
25. Dne 27. 1. 2016 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným ze shora vymezeného přestupkového jednání. Místo skutku bylo ve výroku rozhodnutí konkretizováno jako „*v Ludvíkovicích, na silnici I/13, ve směru jízdy na Českou Kamenici*“.
26. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 22. 2. 2016 blanketní odvolání, které ale ani k výzvě k doplnění ze dne 2. 3. 2016 ve lhůtě nedoplnil. Dne 2. 6. 2016 proto ve věci rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
27. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce týkající se předpokladů pro procesní zastoupení účastníka nezletilým zmocněncem.
28. Dle ust. § 29 odst. 1 věty první správního řádu je každý způsobilý činit v řízení úkony samostatně v tom rozsahu, v jakém mu zákon přiznává svéprávnost.
29. Dle ust. § 33 odst. 1 správního řádu si účastník může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.
30. Dle ust. § 31 občanského zákoníku se má za to, že každý nezletilý, který nenabyl plné svéprávnosti, je způsobilý k právním jednáním co do povahy přiměřeným rozumové a volní vyspělosti nezletilých jeho věku.
31. Dle ust. § 27 odst. 1 věty první zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“), platí, že účastník se může dát zastoupit také kteroukoliv fyzickou osobou, která je plně svéprávná.
32. Dle ust. § 35 odst. 7 s.ř.s. se účastník může dát zastoupit také fyzickou osobou, která má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu. Soud takové zastoupení usnesením nepřipustí, není-li taková osoba zřejmě způsobilá k řádnému zastupování nebo zastupuje v různých věcech opětovně.
33. Žalobce ve své argumentaci vycházel z předpokladu, že procesní způsobilost nezletilého zmocněnce musí být posuzována v kontextu ust. § 31 občanského

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákoníku, tedy s přihlédnutím k jeho rozumové a volní vyspělosti. Jak nicméně bude dále rozebráno, uvedený závěr je zcela nesprávný. Než se však soud vyjádří k samotné námitce, v krátkosti vzpomene i otázku procesní způsobilosti v případech, kdy nezletilým je samotný účastník řízení.

34. Ústavní soud se již k této problematice vyjádřil ve svém nálezu ze dne 4. 12. 2014, sp. zn. I. ÚS 1041/14 (dostupném na www.usoud.cz), takto: „Podle Ústavního soudu je nutno činit rozdíl mezi chápáním řízení (nezbytným pro nutnost nezletilé dítě do řízení zapojit) a schopností jednat před soudem samostatně. Schopnost jednat před soudem samostatně vyžaduje mnohem vyšší nároky na vyspělost osoby než pouhé chápání podstaty řízení.“ Následně Ústavní soud podotkl, že navzdory odvození procesní způsobilosti od způsobilosti k hmotněprávnímu jednání procesními předpisy, se v praxi tento vztah nepovažuje za zcela striktní a zpravidla bude vyžadováno zastoupení nezletilého účastníka řízení jeho zákonným zástupcem i tehdy, je-li předmětem řízení právní jednání nezletilého, ke kterému byl bezpochyby způsobilý. Řízení před soudem či správním orgánem je totiž mnohem komplexnější a komplikovanější proces než samotné právní jednání, přičemž nelze bez dalšího předpokládat, že disponuje-li nezletilé dítě hmotněprávní způsobilostí k danému jednání, má rovněž plnou procesní způsobilost v řízení, jehož předmětem je dané jednání. Ústavní soud se tudíž domnívá, že v případě nezletilých dětí by pravidlem měl být závěr o tom, že tyto obecně plnou procesní způsobilost nemají, opačný závěr je možné přijmout pouze ve zcela výjimečných a řádně odůvodněných situacích.
35. S přihlédnutím k uvedeným předpokladům procesní způsobilosti nezletilého účastníka soud konstatuje, že ještě přísnější zákonné podmínky je třeba vyžadovat v otázce zastupování. Samotný správní řád sice přímo konkrétní požadavky na osobu zmocněnce neklade, v takovém případě je nicméně dle Nejvyššího správního soudu (srov. jeho rozsudek ze dne 23. 2. 2016, č. j. 8 As 6/2016-34, dostupný na www.nssoud.cz): „třeba postupovat analogicky podle ust. § 27 odst. 1 o.s.ř., který tuto podmínku stanoví. Nelze naopak postupovat podle ust. § 29 správního řádu, který neupravuje způsobilost být zástupcem účastníka, nýbrž toliko procesní způsobilost účastníků řízení.“ Podle § 27 odst. 1 o.s.ř., stejně tak např. i podle ust. § 35 odst. 7 s.ř.s., přitom může být obecným zmocněncem jen osoba plně svéprávná.
36. Obdobné závěry zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 33/2016-36 (dostupném na www.nssoud.cz): „Je-li i v případě posuzování procesní způsobilosti kvůli účinné ochraně práv účastníků řízení zpravidla nutné trvat na jejich zletilosti a s tím spojené plné svéprávnosti, pak v případě obecných zmocněnců (hájících práva jiných) je tím spíše namístě vyžadovat, aby se bez výjimky jednalo o plně svéprávné osoby.“ Jestliže totiž účel institutu zastoupení spočívá v pomoci účastníkovi řízení, může jej být dosaženo jen stěží, pokud by zájmy účastníka v řízení hájil toliko nezletilý zmocněnec. Podmínka plné svéprávnosti se tedy dle soudu vztahuje i na obecné zmocněnce podle ust. § 33 správního řádu a na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani věk zmocněnce blízký zletilosti.
37. Rovněž není ani pravdou, jak dovozoval žalobce, že by dosažením zletilosti odpadla podmínka procesní nezpůsobilosti takové osoby, jež své zmocnění k zastupování účastníka předložila ještě před dovršením 18 let věku.
38. Jak již soud konstatoval výše, k zastoupení účastníka nelze platně zmocnit nezletilou osobu. A protože je pro vznik zmocnění klíčový moment uzavření dohody o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zastoupení, přičemž plná moc toliko vymezuje rozsah již uděleného zmocnění na základě dohody o zastupování, je na neplatně udělené zmocnění nutné nahlížet jako na takové, které nevzniklo, a to bez ohledu na to, že zmocněnec nabude po udělení zmocnění dodatečně zletilosti. Tak tomu bylo i v daném případě, kdy sl. K. V. prokazovala oprávnění k zastupování žalobce plnou mocí uzavřenou na základě dohody o zastoupení uzavřené ještě před dosažením její zletilosti. Byl proto správný postup správního orgánu I. stupně, jenž jí jako zmocněnkyni neumožnil vystupovat jménem žalobce v řízení o přestupku, nepředvolal ji k ústnímu jednání či nedoručoval písemnosti.

39. Obdobně soud hodnotí i ryze účelovou námitku, jíž žalobce naopak namítal neplatnost sl. V. učiněného úkonu odporu proti příkazu ze dne 3. 11. 2015.
40. Dle ust. § 34 odst. 4 správního řádu platí, že správní orgán může uznat úkony učiněné ve prospěch účastníka jinou osobou než zástupcem za úkony učiněné zástupcem, jestliže o to účastník požádá a nemůže-li vzniknout újma jinému účastníkovi. O uznání úkonů rozhoduje správní orgán usnesením; nevyhoví-li podateli, oznamuje usnesení pouze jemu.
41. Jak vyplynulo ze správního spisu, sám správní orgán I. stupně správně vyhodnotil, že jednání, na základě něhož došlo k podání odporu, bylo v řízení učiněno k tomu procesně nezpůsobilou osobou. Za tímto účelem žalobce vyzval buď k doložení procesní způsobilosti sl. V., popř. ke sdělení, zda ve smyslu citovaného ust. § 34 odst. 4 správního řádu uznává úkon jí provedený. S tímto postupem žalobce souhlasil, v přípisě doručeném prvostupňovému orgánu dne 23. 12. 2015 o uznání odporu ze strany sl. V. požádal a správní orgán I. stupně následně usnesením ze dne 4. 1. 2016 žádosti vyhověl. Tím došlo k naplnění procesních účinků odporu, byť učiněného osobou odlišnou od účastníka či jeho zástupce. Rozdíl od shora vymezených závěrů o procesní nezpůsobilosti nezletilé osoby zde přitom spočívá ve skutečnosti, že jinak neplatně učiněný úkon byl dodatečně konvalidován přímo žalobcem, proto je nutné na něj hledět jako na platný, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že splňoval požadavky na podání stanovené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu, resp. ust. § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „přestupkový zákon“).
42. S ohledem na uvedené je nutno námitky žalobce směřující do posouzení procesní způsobilosti sl. V. a jí učiněných úkonů považovat za nedůvodné.
43. V dalším bodu žaloby se soud věnoval posouzení námitky žalobce, dle níž měla obsluhu silničního rychloměru MicroDigiCam LTI provádět k tomu neoprávněná osoba.
44. Žalobce v první řadě uváděl, že dle vyjádření policejní hlídky realizoval samotné měření pprap. P. J. Takováto skutečnost nicméně ze spisu nikterak nevyplývá a žalobce své tvrzení ani nedoložil. Relevantní údaj o identitě obsluhy radaru však skýtá záznam o přestupku, dle něhož měla měření provádět osoba označená jako „X“. To samo o sobě ještě pro prokázání totožnosti daného policisty nepostačuje, nicméně pohledem do úředního záznamu o průběhu prošetřování přestupku ze dne 19. 9. 2015 (aniž by jej bylo třeba považovat za důkazní prostředek, k tomu srov. níže) je zřejmé, že dle osobního evidenčního čísla „X“ a počátečních písmen jména a příjmení „X“ jím měl být nstržm. L. H. A právě osvědčení o absolvování školení k obsluze silničního rychloměru MicroDigiCam LTI ze strany jmenovaného policisty se ve správním spisu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nalézá – nstržm. L. H. je v něm rovněž ztotožňován i číslem svého služebního průkazu „X“.

45. Na základě uvedeného proto soud nemá žádných pochybností o tom, že měření rychlosti vozidla žalobce prováděla k tomu oprávněná osoba, jejíž proškolení k obsluze radaru bylo ve správním řízení řádně doloženo. Námitka žalobce je tudíž zcela nedůvodná.
46. Soud se dále zabýval sérií námitek vztahujících se k vymezení místa skutku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, resp. místa, kde mělo být dle správního spisu měření rychlosti prováděno.
47. Žalobce předně namítal, že v řízení nebylo prokázáno, kde bylo měřicí zařízení umístěno. Uvedená skutečnost však ze správního spisu vyplývá, a to jak z úředního záznamu o prošetřování přestupku ze dne 19. 9. 2015, tak i ze záznamu o přestupku ze dne 6. 9. 2015. K použitelnosti úředního záznamu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016-37, z něhož vyplývá, že správní řád nevylučuje použití jakéhokoli úředního záznamu jako důkazního prostředku, nýbrž pouze úředního záznamu o podání vysvětlení. Kromě toho je možné osazení rychloměru zjistit rovněž i ze samotného záznamu o přestupku, kterým bylo v rámci řízení o přestupku prováděno dokazování.
48. Obě shora jmenované listiny shodně uvádějí jako místo měření dům č. p. „X“ v Ludvíkovicích. Jak následně zjistil soud z fotodokumentace provedené jako důkaz před soudem, uvedená nemovitost se nachází před koncem obce na silnici č. I/13 směrem na Českou Kamenici naproti fotbalovému hřišti, z čehož je zřejmé nejen, kde bylo radarové zařízení umístěno, ale zároveň i to, že měření probíhalo ještě na území obce Ludvíkovice vymezeném dopravními značkami IS 12a a IS 12b.
49. Je tedy zřejmé, pokud bylo místo měření v rámci správního řízení prokázáno dostatečným způsobem ze záznamu o přestupku vytištěného dne 6. 9. 2015, nebylo za tímto účelem třeba provádět další dokazování, např. výsledkem policistů (a to i s přihlédnutím k tomu, že žalobce uvedené skutečnosti ve správním řízení nikterak nerozporoval). Nedůvodná je proto nejen námitka žalobce v tomto směru, ale stejně tak i jeho další výhrada, dle níž měl být hlídkou policie zastaven již na ul. Kamenická, která se nachází ještě před obcí Ludvíkovice (ve směru na Českou Kamenici), kde plynule přechází v komunikaci č. I/13. Není totiž pochyb o tom, že se toto tvrzení žalobce se nezakládá na pravdě, když jmenovaný byl změřen a následně i hlídkou zastaven právě u již zmíněného domu č. p. „X“ v Ludvíkovicích nalézajícího se na zcela opačné straně obce, než tvrdil. Tuto námitku proto soud shledal taktéž nedůvodnou.
50. Než mohl soud dále přistoupit k posouzení určitosti samotného místa přestupku, musel se nejprve zabývat vymezením pojmu „obec“ ve smyslu zákona o silničním provozu.
51. V této souvislosti žalobce poukazoval na ust. § 1 zákona o obcích, dle něhož je obec chápána jako územní celek vymezený hranicí území obce. To podle žalobce značí, že se může (jako je tomu v případě Ludvíkovic) rozprostírat i za dopravními značkami vymežujícími její začátek a konec, přičemž v uvedené části již bude povolena nejvyšší dovolená rychlost 90 km/hod. Soud nicméně považuje takovýto výklad za chybný. Ust. § 2 písm. c) zákona o silničním provozu totiž vymezuje pojem „obec“ (mimo jiné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pro účely stanovení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích) jako: „*zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami*“.

52. Úprava zákona o silničním provozu je k obecnému vymezení pojmu „obec“ dle zákona o obcích v poměru *lex specialis*, a má tedy před ní přednost. Z uvedeného proto plyne, že pro účely stanovení povinností řidičů motorových vozidel (zde ve vztahu k nejvyšší dovolené rychlosti) je rozhodující ohrazení obce příslušnými dopravními značkami, kdy mezi nimi obecně platí (není-li místní úpravou určeno jinak), že řidič smí jet toliko rychlostí 50 km/hod., mimo ně pak rychlostí vyšší (obecně 90 km/hod.), a to bez ohledu na to, zda se fakticky stále ještě nachází na katastrálním území obce, či nikoliv. Námitka žalobce je tudíž i v tomto případě nedůvodná.
53. K samotné úpravě nejvyšší dovolené rychlosti na silnici č. I/13 v úseku procházejícím obcí Ludvíkovice směrem na Českou Kamenici soud konstatuje, že na základě sdělení Ředitelství silnic a dálnic České republiky 17. 1. 2018 bylo zjištěno, že ke dni spáchání přestupku zde platila obecná úprava stanovená ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu – tedy, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod. – když současně nebyla na daném úseku umístěna žádná dopravní značka upravující nejvyšší dovolenou rychlost odlišným způsobem. Tvrzení žalobce o tom, že v některých částech obce je maximální rychlost zvýšena na 60 km/hod. (či dokonce 90 km/hod.) je tedy nesprávné. V této souvislosti pak nelze vyčítat ani příslušníkům Policie České republiky, že podrobněji neověřovali úpravu nejvyšší dovolené rychlosti, neboť si jí nepochybně byli s ohledem na znalost místních poměrů vědomi.
54. Za této situace soud současně považuje za dostatečně určitý a nezaměnitelný s jiným skutkem i výrok správního orgánu I. stupně týkající se vymezení místa spáchání přestupku jako: „*v Ludvíkovicích, na silnici č. I/13 ve směru jízdy na Českou Kamenici*“.
55. Dle ust. § 77 přestupkového zákona musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
56. Žalobci lze přisvědčit, že dle ustálené judikatury jsou na výrokovou část rozhodnutí o přestupku kladeny vysoké nároky, a to zejména za účelem vyloučení překážky litispendence dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté aj. Jen výroková část rozhodnutí je totiž schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004-55, dostupný též na www.nssoud.cz). Výrok, a to pak zvláště v případě místa skutku, proto musí být dle ust. § 77 přestupkového zákona dostatečně individualizován, aby nevznikaly pochybnosti o tom, kdy, kde a za jakých okolností byl přestupek spáchán. Tento požadavek je nicméně dle názoru soudu v daném případě jednoznačně splněn.
57. Jak již bylo uvedeno, správní orgán I. stupně označil místo skutku číslem komunikace, kde k jeho spáchání mělo dojít, přičemž uvedený údaj dále konkretizoval názvem obce, kudy tato komunikace prochází, a směrem jízdy žalobce. K tomu soud dále zjistil, že dotčený úsek měří cca 600 m, nikoliv cca. 1,5 km, jak tvrdil žalobce, a platí na něm v celé jeho délce pouze nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Za tohoto skutkového Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavu lze pak dovodit, že výrok přestupku odpovídal stanoveným požadavkům na určitost a nezaměnitelnost, když z něj bylo možné určit, v jakém konkrétním úseku komunikace měření probíhalo a jaké zde byly stanoveny podmínky pro nejvyšší dovolenou rychlost. Ostatně ve skutkově obdobném případě řešeném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39 (dostupném na www.nssoud.cz), jmenovaný soud řešil výrok rozhodnutí o přestupku, v němž bylo místo spáchání vymezeno pouze jako „na silnici I/15 v obci Chrámce“ – tedy ještě obecněji, než v právě projednávané věci. Nejvyšší správní soud však konstatoval, že: „[c]itované vymezení místa spáchání přestupku považuje za dostačující, neboť společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Na rozdíl od situace posuzované Nejvyšším správním soudem např. v rozsudcích ze dne 23. 10. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37, a ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, je nutné brát v úvahu to, že v nyní posuzované věci se jedná o poměrně krátký úsek silnice I/15 v délce 250 až 260 metrů [...]. Místo spáchání přestupku tedy bylo v nyní posuzované věci na rozdíl od případů posuzovaných ve výše uvedených rozsudcích vymezeno úzce - krátkým úsekem silnice. Zároveň nevznikly žádné pochybnosti o tom, že se jedná o úsek, ve kterém je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h.“

58. Umístění měřicího zařízení oproti měřenému vozidlu přestupce bylo zřejmé především z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku, a za dané situace tedy postačilo, pakliže správní orgán I. stupně ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vymezil natolik určitým úsekem komunikace, že jej bylo možné jednoznačně identifikovat – v daném případě mimo jiné i svislými dopravními značkami označujícími počátek a konec obce, jejíž název byl ve výroku promítnut.
59. Pokud žalobce v této souvislosti poukazoval na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42 (dostupného na www.nssoud.cz), v němž bylo místo skutku spočívajícího v nedovoleném stání vozidla charakterizováno toliko označením ulice v obci, což Nejvyšší správní soud označil za nedostačující, zdejší soud uvádí, že tehdejší situace se od právě projednávané věci skutkově odlišovala. V předmětné ulici se totiž nacházela jak placená, tak neplacená parkovací místa, naopak v případě přestupku žalobce není pochyb o tom, že na celém úseku komunikace č. I/13 procházející obcí Ludvíkovice směrem na Českou Kamenici platilo v rozhodné době toliko jednotné omezení nejvyšší dovolené rychlosti na 50 km/hod., což vylučovalo možnost neurčitosti výroku pro případy, kdyby zde existovaly různé úseky s odlišným stanovením maximální rychlosti.
60. S přihlédnutím k těmto skutečnostem proto soud nepovažuje za pochybení, jestliže správní orgán I. stupně dále nezkoumal či v tomto smyslu neprováděl žádné další důkazy za účelem prokázání přesného místa skutku, neboť uvedený údaj lze dovodit přímo ze záznamu o přestupku, kde se uvádí, že k němu došlo v Ludvíkovicích u domu č.p. „X“. Takto konkrétní určení sice mohl správní orgán současně vtělit i do výroku prvoinstančního rozhodnutí, ze shora uvedených důvodů jej však lze považovat za dostatečně určitý. Bez významu přitom není ani skutečnost, že vymezení místa skutku žalobce až do řízení před správním soudem nikterak nerozporoval.
61. Závěrem k této námitce soud konstatuje, že mu není zřejmý odkaz žalobce na další přestupek, jehož se měl dopustit dne 1. 9. 2016 v obci Dubí, ul. Ruská. Jednak se jedná o zcela odlišnou obec, než v právě projednávaném případě, navíc nalézající se i v jiném

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

okrese, především je ale mezi oběma protiprávními jednáními značný časový odstup, když v prvním případě mělo k přestupku dojít dne 6. 9. 2015, v druhém pak až dne 1. 9. 2016 – tedy takřka po roce. Záměna těchto skutků tedy nehrozí.

62. S ohledem na uvedené považuje soud veškeré námitky týkající se nedostatečného vymezení místa skutku za nedůvodné. Co se týká mapy předložené žalobcem, bylo zjištěno porovnáním s dokumentací z aplikace www.mapy.cz, tato neodpovídá skutečnému stavu věci.
63. V poslední námitce se soud zabýval hmotněprávní námitkou směřující do samotné realizace měření rychlosti žalobcova vozidla ze strany příslušníků Policie České republiky.
64. Žalobce tvrdil, že v průběhu měření mělo dojít k posunu měřícího paprsku po kapotě vozidla, což následně ovlivnilo i výsledek zjištěné rychlosti. Uvedená skutečnost má dle něj vyplývat z fotografií z rychloměru. K tomu soud uvádí, že měření silničním rychloměrem provedené v rozporu s návodem k jeho obsluze by bylo skutečně schopné ovlivnit skutkové závěry správních orgánů, takovouto skutečnost by nicméně bylo třeba prokázat. K tomu však v právě projednávané věci nedošlo. Žalobce totiž své tvrzení předně prezentoval toliko v obecné rovině, když osvětloval, jak by princip posunu paprsku mohl ovlivnit měření, jakkoliv však nedoložil, že by k tomuto jevu v daném případě skutečně došlo – v této souvislosti pouze odkázal na fotografie, z nichž má být nesprávnost měření jednoznačně patrná. Na druhou stranu již ale nekonstatoval, o jaké konkrétní detaily snímků svůj názor opírá. Přiložená ilustrace principu posunu měřícího paprsku nicméně sama o sobě důkaz o tom, že by v rámci měření právě k uvedenému následku došlo, nepodává.
65. Snímek na č.l. 3 správního spisu zachycuje vozidlo žalobce z dálky, přičemž na snímku je patrný malý černý záměrný kříž směřující na horní hranu masky chladiče, blíže k její pravé polovině, snímek na č.l. 3 p.v. pak zachycuje totéž vozidlo, zde však již snímáné z větší blízkosti (resp. s vyšším přiblížením), přičemž záměrný kříž bílé barvy sahající v daném případě až k hranám snímku směřuje dle názoru soudu do zcela shodného místa jako na předchozím snímku – žádný posun zde tedy není patrný. Jiné fotografie týkající se provedení měření, již správní spis neobsahuje. Za situace, kdy tudíž žalobce konkrétně nerozvedl, v čem konkrétně spatřuje dle něj očividný rozpor s návodem k obsluze rychloměru, resp. z jakých skutečností dovozuje posun měřícího paprsku po kapotě vozidla, lze uzavřít, že povinnost tvrzení naplnil toliko zčásti, povinnosti důkazní ale nedostál vůbec.
66. Soud proto shledal i tuto námitku jako zcela nedůvodnou.
67. S ohledem na to, že přes žalobcem uplatněné námitky soud pochybení správních orgánů v rámci řízení o přestupku neshledal, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem rozsudku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně ve výroku ad II. rozsudku podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. března 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.